אבל אלתפלה עד שיכםה את לבו וא"ר

ק א ומיי׳ פ״ד מהלכות תפלה הלכה זו טוש"ע או"ח סי עד קעי' ו שם וסי' לא קעיף

טוש"ע א"ח סי' מג סעיף ח: קב ג מיי' פ"ג מהל' ק"ש הלכה יא טוש"ע או"ח

יאפט יש טוש"ע חו"מ סימן עו סעיף ד: קג ד מיי שם הלי ינ סמג טשון יח טור שו"ע א"ח טיי עו סעיף א:

קד ה טוש"ע שם סעיף ח: קה ו [מי" שם הלכה ט טוש"ע] שם סע" ב: קו ז מי" פ"ד מהלכות תפלה הלכה ח סמג שם טור שו"ע או"ח סי' ל סעיף כו: קו ח מיי פ"ג מהלכות ק"ש הל' ו סמג שם טור שו"ע חורח חיים סימן עט סעיף [ח]

י. קח טיב (מיי׳ שם הלייד מור שו"ען שם פעיף ט: קם ל מיי שם הלכה יג סמג שם טוש"ע א"ח סימן עו

סעיף ג: קי מ מיי' פ"י מהלכות טומאת לרעת הל' יב וופט"ז הל'

גן: נ [מיי׳ פט״ז שם הל׳ ג]: קיא ם מיי׳ פ״ג מהל׳ ק״ש הלכה יג סמג עשין יח נוש"ע או"ח סימו עו סעיף ג: ע נעי' כס"מ פ"ג מהל' ק"ם

ושו"ע שם סעי' ו: קיג ק מיי' שם הל' ו סמג שם י. מוש"נו או"ח חנ' חד חנוי

לעזי רש"י

גלניצ"א [ילונציא"ה]. צהבת. טייל"א. קרום.

רבינו חננאל

[דתניא רשב"ג אומר וכו'. ראה להלן סב, ב]. איתמר צואה על בשרו או ידו מונהת בבית הכסא רב הונא אמר מותר לקרות ק"ש רב חסדא אמר אסור לקרות ק"ש. וקימ"ל כר"ח אע"ג דהוא ממבואות המטונפות דאמר ר"ה א"ר יוחנז מניח ידו על ו"ה א"ו יחונן מניח יחד על פיו וקורא ק"ש אמר רב חסדא האלהים אי אמרה [לי] ר' יוחנן בפומיה לא הוה צייתנא ליה. אתמר ריח רע שיש לו עקר רב הונא אמר מרחיק ד׳ אמות וקורא, דהא מתניתא דתנא כרב חסדא דחאה רבא ואמר לית הלכתא כי הא מתניתא. ויש מרבוותא שאומרים הלכתא כר״ח דהא תניא כוותיה, וקיי״ל אפי׳ תלמיד בהדי רביה הלכתא כתלמיד אי תניא כוותיה. ואי משוח דאמר ררא ליח הלרחא דאשכח תנא דפליג עליה, אבל בשאר מילי איכא למימר האי תנא מודה ליה הלכך הלכתא כוותיה. בעו מיניה מר׳ ששת ריח רע שאין לו עקר מהו. פירוש, כגון אדם ששולח זמורה. אמר להו אתו חזו הני ציפי דבי רב דהני גנו והני שיושבים עליהם הנערים ללמוד ומחצלאות שהיו ישנים עליהם. דהני גאנו והוי גרסי. פירוש אלו ישנים ואלו קוריז. פירוש אלו שבים ואלן קור ן, ואי אפשר לישן בלא ריח רע כשיצא ממנו, ואלו היו שולחים זמורה ואחרים בני רב היו עוסקין בדברי תורה. הלכה כר׳ ששת וכדאמרינן דהני מילי לדברי תורה אבל לא מילי לובר הודה הב. לק״ש, והני מילי דחבריה אבל לדידיה לא. צואה עוברת.

לית הלכתא כי הא מתניתא אלא כי הא דתניא כו'. פרש"י לית הלכתא כי הא מתניתא דלעיל דאסרה צואת כלבים וחזירים אפי׳ בשאין בהם עורות אבל בלואת אדם לא שייך ואסור בכל ענין משמע אבל בלואת תרנגולים לא איירי רבא ובאידך ברייתא לא

גרס לואת תרנגולים כלל ולא פליג בהא אמתניתא דלעיל ולפי זה יש לאסור לואת תרנגולין ואומר רבינו יהודה ״ דדוקא כשהן בלול שלהם שיש שם סרחון גדול אבל בתרנגולים ההולכים בבית אין חוששין. ובירושלמיה יש דבחדומים בלבד יש לחוש שולא ידעינוב לפרש ועוד האמר מרחיקין מגללי בהמה ד' אמות ר' שמואל ברבי ינחק אומר ובלבד של חמור:

ריח רע שאין לו עיקר. י״מ דבתי כסאות שלנו בעומק אם יש בהן מחילה מפסקת הויא כמו ריח רע שאין לו עיקר כמו בתי כסאות דפרסאי לקמן (ד' כו.): והרי

הונא ישכח ונכנם בתפילין לבית הכמא מניח ידו עליהן עד שיגמור עד שיגמור ס"ד אלא כדאמר ר"נ בר יצחק עד שיגמור עמוד ראשון ולפסוק לאלתר וליקום משום דרשב"ג יודתניא רשב"ג אומר עמוד החוזר מביא את האדם לידי הדרוקן סילון החוזר מביא את האדם לידי ירקון: יאתמר צואה על בשרו או ידו מונחת בבית הכסא רב הונא אמר ימותר לקרות ק"ש רב חמדא אמר אסור לקרות ק"ש אמר רבא מ"ט דרב הונא דכתיב יכל הנשמה תהלל יה ורב חסרא אמר אסור לקרות ק"ש מ"ט דרב חסדא דכתיב בכל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך:

אתמר ריח רע שיש לו עיקר רב הונא אמר ימרחיק ד' אמות וקורא ק"ש ורב חסדא אמר מרחיק ד' אמות ממקום שפסק הריח וקורא ק"ש תניא כוְתִיה דרָב חסדא לא יקרא אדם ק"ש לא כנגד צואת אדם ולא כנגד צואת כלבים ולא כנגד צואת חזירים ולא כנגד צואת תרנגולים מולא הכנגד או צואת אשפה שריחה רע ואם יהיה מקום גבוה עשרה מפחים או נמוך עשרה מפחים יושב בצדו וקורא ק"ש ואם לאו מרחיק מלא עיניו יוכן לתפלה ריח רע שיש לו עיקר מרחיק ד' אמות ממקום הריח וקורא ק"ש אמר רבא לית הלכתא כי הא מתניתא יי(בכל הני שמעתתא) אלא כי הא יידתניא יילא ייקרא אדם ק"ש לא כנגד צואת אדם 🗈 ולא כנגד צואת חזירים ולא כנגד צואת כלבים בזמן שנתן עורות לתוכן בעו מיניה מרב ששת ריח רע שאין לו עיקר מהו אמר להו "אתו חזו הני ציפי דבי רב דהני גנו והני גרסי וה"מ בדברי תורה אבל בק"ש לא ודברי תורה נמי לא אמָרן יאלא דחבריה אבל דידיה לא: אתמר צואה עוברת אביי אמר מותר לקרות ק"ש רבא אמר לאסור לקרות ק"ש אמר אביי מנא אמינא לה ידתנן יהטמא עומד תחת האילן והמהור עובר ממא מהור עומד תחת האילן וממא עובר מהור ואם עמד ממא יוכן באבן המנוגעת ורבא אמר לך התם בקביעותא תליא מילתא דכתיב יבדד ישב מחוץ למחנה מושבו הכא יוהיה מחניך קדוש אמר רחמנא והא ליכא: א"ר פפא פפי חזיר כצואה עוברת דמי פשימא לא צריכא "אע"ג דםליק מנהרא א"ר יהודה ספק צואה אסורה ספק מי רגלים מותרים א"ד אמר רב יהודה •ספק צואה בבית מְותרת באשפה אסורה ספק מי רגלים אפילו באשפה נמי מותרין סבר לה כי הא דרב המנונא דאמר רב המנונא "לא אסרה תורה אלא כנגד עמוד בלבד וכדרבי יונתן דר' יונתן רמי כתיב זויד תהיה לך מחוץ למחנה ויצאת שמה חוץ וכתיב יויתד תהיה לך וְגו' וכסית את צאתך הא כיצד כאן בגדולים יכאן בקטנים אלמא קטנים לא אסרה תורה אלא כנגד עמוד בלבד הא נפול לארעא שרי ורבנן הוא דגזרו בהו וכי גזרו בהו רבנן בודאן אבל בספקן לא גזור ובודאן עד כמה אמר רב יהודה אמר שמואל כל זמן שמשפיחין וכן אמר רבה בב"ח א"ר יוחגן כל זמן שמטפיחין וכן אמר עולא כל זמן שמטפיחין גניבא משמיה דרב אמר כל זמן שרשומן ניכר א"ר יוסף שרא ליה מריה לגניבא השתא צואה אמר רב יהודה אמר רב כיון שקרמו פניה מותר מי רגלים מיבעיא א"ל אביי מאי חזית דסמכת אהא סמוך אהא דאמר רבה בר רב הונא אמר רב צואה אפילו כחרם אסורה והיכי דמי צואה כחרם אמר רבה בב"ח א"ר יוחנן כל זמן שזורקה ואינה נפרכת וא"ד כל זמן שגוללה ואינה נפרכת אמר רבינא הוה קאימנא קמיה דרב יהודה

מדפתי חזא צואה אמר לי עיין אי קרמו פניה אי לא א"ד הכי א"ל עיין אי מפּלָאי אפלויי מאי הוי עלה אתמר צוְאה כחָרם אמימר אמר אמר ומר זְוֹמרא ִאמר מותרת אמר רבא קהלכתא צואה כחרם אסורה ומי רגלים כל זמן שמטפיחין מיתיבי מי רגלים כל זמן שמטפיחין אסורין נבלעו או יבשו מותרים מאי לאו נבלעו דומיא דיבשו מה יבשו דאין רשומן ניכר אף נבלעו דאין רשומן ניכר הא רשומן ניכר אסור אָע"ג דאין מטפיחין ולטעמיך אימא רישא כל זמן שמטפיחין הוא דאסור הא רשומן ניכר שרוֹ ״אלא מהא ליכא למשמע מינה לימא כתנאי כלי שנשפכו ממנו מי רגלים אסור לקרות ק״ש כנגדו ומי רגלים עצמן שנשפכו נבלעו מותר לא נבלען אסור ר' יוסי אומר כל זמן שמשפיחין מאי נבלעו ומאי לא נבלעו דקאמר ת"ק אילימא נבלעו דאין מטפיחין לא נבלעו דמטפיחין ואתא ר' יוםי למימר כ"ז שמטפיחין הוא דאסור הא רשומן ניכר שרי היינו ת"ק אלא נבלעו דאין רשומן ניכר לא נבלעו דרשומן ניכר ואתא ר' יוסי למימר כ"ז שמטפיחין הוא דאסור הא רשומן ניכר שרי לא דכ"ע כ"ז שמטפיחין הוא דאסור הא רשומן ניכר שרי

אבל לחפלה. לריך הוא להראות את עלמו כעומד לפני המלך ולעמוד באימה אבל ק"ש אינו מדבר לפני המלך: הדרוקן. חולי המלבה את הכרס: סילון. של מי רגלים: ירקון. חולי ששמו גלניל״ה: ידיו בבית הכסא. מחילה יש בינו לבין בית הכסא ופשט

ידיו לפנים מן המחילה: כל הנשמה. הפה והחוטם בכלל ההילול ולא שאר אברים: שיש לו עיקר. שהלואה מונחת שם ומסרחת. ושאין לו עיקר הפחת רוח: מרחיק ד' אמות. מן העיקר ואע"פ שהריח בא אליו וכגון שהיא לאחוריו שאינו רואה אותה: ממקום שפסק הריח. שהריח כלה שם: לא כנגד לואת אדם כו'. ואע"פ שאין ריח: לים הלכתא כי הא מסניסא. דלעיל דאסר לואת כלבים וחזירים בשאין בהם עורות: בומן שיש בהן עורות. חלוחת כלבים וחזירים קחי °שדרכן לתתן °בעבוד העורות אבל נואת אדם אפי׳ בלא עורות שהרי אין דרכן לתתן שם הלכך ע"כ בלא עורות קאמר: שאין עיקר. הפחת רוח: ליפי. מחללות של בית המדרש: דהני גנו והני גרסי. ואע"פ שדרך הישנים להפיח: וה"מ לגרסת. משום דלח הפשר: **אבל לק"ש**. יצא לחוץ ויקרא: **אבל לדידיה.** הפיח הוא עלמו ממתיז עד שיכלה הריח: לואה עוברת. אדם שנושאים לפניו גרף של רעי להעבירו: מותר לקרות. וא"ל להפסיק: העמא עומד מחם האינו. ולא בנושא את המת קאי דמת לא שנא עומד ול"ש יושב ול"ש הולך אהל הוא וגבי מלורע קתני לה בת"כ דגלי ביה רחמנא ישיבה דכתיב בדד ישב מחוץ למחנה מושבו: [מושבו] טמא. מכאן . אמרו עומד נמי כיושב דמי דקביע אבל מהלך לא קביע: אבן המנוגעת. הרי היא כמצורע שהקישה הכתוב זאת התורה לכל נגע הלרעת ולנתק וללרעת הבגד ולבית (ויקרא יד): פשיטא. דפי חזיר אינו בלא לואה: בבית מותר. דאין דרך להניח לואה בבית: לא אסרה תורה. במי רגלים לקרות אלא כנגד עמוד הקלוח בלבד: ויצחת שמה חוץ. ולח הצריכו כסוי וכתיב וכסית: עד כמה. ישהו על גבי קרקע ויהא אסור: שרא ליה מריה. ימחול לו רבונו דודחי שקר העיד משמיה דרב: היבשה נפרכת היא יותר מן הלחה: איכא דאמרי. חומרא היא אף ע"פ שאם זורקה נפרכת הואיל ואינה נפרכת מגלגול לחה היא: קרמו. לשון קרום טיל"א כלומר גלד מעט: אי מפלאי אפלויי. אם יש בה סדקים סדקים יבשה היא ושרי: מאי הוי עלה. דמי רגלים: נבלעו. בארץ: יכשו. על גבי אבנים בחמה:

בטופת

ל) בכורות מד: לקמן סב: תמידכז:, ב) יומא ל., ג) ולא כנגד אשפה כל"ל (ח"מ), ד) [ברי"ף וברא"ש ליתאן, ד) תוספתא פ"ב וברח"ם ניתחן, ה) תוספתח פ"ב הי"ז, ו) קדושין לג: נגעים פי"ג מ"ז תוספתא דנגעים פ"ז ה"ה ת"כ (פרשה מלורע) ומזריע פרשה ה ספי"בו. ז) ושבת הכא. וע"ש ברש"י מגלה כב. כז. יבמות וע"ש ברם" תגנה כב. כו. יבחות עו: נדרים ס: עב. וע"ש ב"מ כו: ל. לר. פא: ב"ב קד. קלג: קסב: ע"ג כב. עב. שבועות לח. זבחים פט: מנחות הה. נדה לג: ווע׳ שם. ממות קה. מה כג. ועד היטב קדושין ה:)], ח) פ"ג הלי ה', ע) [בגדולת מרדכי פירט לפי שבארך אדום היו השעורים מלויים כדאי כמובות סד: והיו מאכילין התרנגולין שעורי׳ ולואתן מסרחת וע' ב"י סי' עטן,

תורה אור השלם

1. בל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָה הללו יה: 2. כָּל עַצְמוּתֵי תאמִרנָה יִיְ בָל עַצְמוֹנֵי וּוֹאמֵרְנָה וְיָ מִיּ בִּי בְּלוֹן מִצִּיל עָנִי מִחְזֶק מִּמֶּנוּ וְעָנִי וְאָבִיוֹן מִגּוְֹלוֹ: .. תהלים לה י

בל יְמֵי אֲשֶׁר הַנָּגַע בּוֹ יִטְמָא טְמֵא הוּא בְּדֶד יַשַׁב מְחוּץ לַמְחֲנָה מוֹשְׁבוֹ:

ויקרא יג מו ויקרא יג מו ויקרא יג מו ביקרא יג מו מתהלף להצילף ולתת איבין לפגיר החיה מתגילף ולתת איבין ועד הקר ושב לפגיר החיה בערות היבר ושב מאתריף: דברים כג טו ביקר החיה להתקר לפתונה מאתריף: דברים כג טו ביקר וושרה הואי מייני של החיה הואי מושרה הואי מייני וושרה הואי מייני מושרה הואי מייני ויצאת שמה חוץ:

יוברים כגיג. הְיָהָה בְּשִׁבְּהְּךְ חוּץ וְחָפַרְתָּה הַ וְעָבָר תִּהְיָה לְךְ עַל אֲזָנֶךְ: הָה וְשַׁבְתָּ תִּקְיִהָּ דברים כג יד

גליון הש"ם

גמ' כאן בקמנים. ע' נכורות מ"ד ע"ב תום' ד"ה אימתי: מ"ד ע"ב חוס' ד"ה חימתי:
רש"ר ד"ה בוסן שיש כו'
שדרכן לתתן כו'. ע"י צלש"י
כמובות ע"ז ע"א ד"ה מקמן
ול"ע: שם בעבוד העורות. וכן
אימא פילקוע פ' צא בפסוף ולא
אימא פילקוע פ' צא בפסוף ולא יחרץ כלב לשונו. ולא עוד אלא שזכו לעבד עורות מלואחן מורות מלוחתן

הגהות הגר"א

[8] גמ' ולא כנגד אשפה כל"ל. [2] שם (ולא כנגד לואת חזירים) חא"מ ונ"ב בחוספתא ל"ג לה:

מוסף תוספות

י א. בתוס' רי"ש כתב, ואפ' אם נפשד שיש לנו לאסור צואת תרנגולים שמא דוקא בואת חוב בתיים שמא דוקא בלול שלהם שיש שם סרחון אבל כשגדלים בבתים ואין שם כ"א מעט אין לאסור כי אין שם סרחון. ב. בתוס׳ רי״ש כתב. וצ״ע מהו פי׳ של

מוסף רש"י

הורא רסוף החסכח.

רב ניםים גאוו

די**ח** רע שיש לו עיקר. גרסי בני מערבא [בפירקין בני מערבא [בפירקין הלכה ה] אמר רב חסדאל) מסוף ריח רע ד' אמות הדא דאיתמר לאחריו אבל לפניו עד מקום שעיניו רואות כהדא עז מקום שעיניו וואות כהו א ר' בא וחבריה הוו יתבין קמי פונדקייה ברמשא אמרין מהו למימר מילי דאורייה אמרין מכיוון דאילו הוה ביממא הוינן חמין ליה ואסור ברם :כדון אסור

לקרות קרית שמע כנגדה, ולא דמיא לטמא עובר, דפשטינן התם בקביעותא תליא מילתא דכתיב בדד ישב, בעינן ישיבה, אבל [הכא בעינן] והיה מחניך קדוש וליכא. וכן פי חזיר כצואה עוברת דאמי ואפי׳ בעיןדנא] דלסליק מן נהרא. וספק צואה או מי רגלים קיימא קקרות קריה שמש כננדה, ואד מיא למשה עובר, דפשטינן החם בקביעותא תכיא מיתא דמרכה בדד ישה, בעינן ויהי מהוער קרוש ליכא. כן פי חייר כצואה עובר, דפשטינן החם בקביעותא תכיא מיתא דמרכה בדד שנו, מיני בעדה, מיני בינות והיא בבית וותוך למתה, ניכתי בינות היה בשבח, נוגי, ומשעונו ויתו היהיה לך מהיות למתה לו מוני בולדות בינות והאשפה בצואה, מי רגלים אם"י אשמש בינות היה בינות והיה בשבח, והיה משה מנון ויתו היהיה לך מהיות למתוך מנגדן, וכי נותו האלא כנגד סילון בעת שיוצא מן האמה כמין עמוד בלבד, הא נפיל לארעא שרי, ורבנן גורו בהן אע"פ שנפסקו מן האמה ונגלו לארץ אין קורין כנגדן, וכי גזרו, בוד או הוא מה למון בעת שיוצא מן האמה כמין עמוד בלבד, הא נפיל לארעא שרי, ורבנן גורו בהן אע"פ שנפסקו מן האמה ונגלו לארץ שלי יהיה בהן לחלוחית, שאם יטפח ידו בהן תתלחלה ידו מן מי מי רגלים שאלו נתן ידו על דבר אחר יראה בו לחלוחית. (כך) (כדןאסיקנא לא דכולי עלמא כל זמן שמטפיחין הא רישומן ניכר, לאשמעתיה. ובצואה יבישה, פ"ר " יוחנן כל זמן שורקה ואינה נפסב. (און מונים בארל היו בי יימיה מירפתי פ"ר) און מיר אם לאון מולך מון שמטפיחין אל, אי אפליא, פיר' אפליא, פיר' אפליא נתפלחה בירא שורקה ואינה נפסב. בארץ וג'. צואה כחרש. פיר' שירדה קוה אלטביעה. מלשון ונללו את האבן.

ונתבקעה מלשון כמו פלח ובקע בארץ וג'. צואה כחרש. פיר' שירדה קוה אלטביעה. כל זמן שגוללה, מלשון וגוללו את האבן.